

Λέρ. Συνών. ἀναγυρίζω **A1**. 5) Περιφέρομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐποῦρίζετε ἢ δὲν ἐρχέσθε ἀκόμη; Συνών. ἀναγυρίζω **A2**.

B) Μετβ. 1) Κάμνω τινά νά γυρίσῃ ὀπίσω, δὲν δέχομαι προσφερόμενόν τι, ἀποποιῶμαι νά δεχθῶ τινά ἢ τι Κρήτ. Κυδων. Λέσβ. Σαμοθρ. Χίος κ.ά.: *Μ' ἀπογυρίζανε ἀπὸ τοῦ παπᾶ τὸ σπῖτι Κρήτ. Νὰ τὸ πάρῃς τὸ γλυκό, μὴ μ' ἀπογυρίσῃς Χίος Ἀπογεύτοι του, μὴ μ' ἀπογυρίσῃς Σαμοθρ. Μὴ μ' ἀπογυρίσῃς, γιατί ἔχον κόρις (τὸ ν' ἀποποιῆται τις νά δεχθῇ προσφερόμενον γλύκυσμα ἢ δῶρον θεωρεῖται δυσοίωνον διὰ τοὺς ἔχοντας θυγατέρας) Λέσβ. Συνών. ἀναγυρίζω **B3**. β) Δίδω τι ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι πρὸς τινά Θράκ. (Μυριόφ. Σαρεκκλ.): *Θὰ σὲ δώσω καὶ τι, νὰ μὴ μὲ τ' ἀπογυρίσῃς Μυριόφ. Πηγύρ' σε τοὺς δὴ δροῖκα δως καὶ φῆς' δηνα Σαρεκκλ.* 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι τινά ἢ τι Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά.: *Τὸν ἀπογυρίζουνε, γιατί εἶναι χτικιάρης Μάν. Τὸν ἥλιο δάρεμον τὸν ἀποῦρίζουσέστα, ἐνῶ ἅμα βασιλέρη ὁ ἥλιος βγάνομε τὸ μαδήλι (δάρεμον = τοῦλάχιστον) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.**

Ἀφῶς μισᾷ τὰ γράμματα, τὲς τέχνες ποῦρίζει, τίτσιρος τῷ ἀνυπόλυτος ἄρκον ἐν-νὰ γυρίζῃ (τίτσιρος = γυμνός· ἄρκον = αὔριον) Κύπρ. 3) Γυρίζω πρὸς τὰ ἐντὸς τὴν ἄκραν ἐνὸς ὑφάσματος καὶ τὴν ράπτω Ἰμβρ.: *Δοὺν πηγύρ' σα δοὺν πονδύ' ρου κι δοὺν γάζουσα.* 4) Κάμνω τινά νά κάμῃ στροφὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω τινά Σῦρ.: *Τ' ἀπογύρισα τὰ πρόβατα.* 5) Ἀναστρέφω τὸ χῶμα καλλιεργῶν ἀγρὸν ἢ ἀμπελῶνα, ἀνασκάπτω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. κ.ά.: *Ἀρκον ἐν-νὰ ποῦρίζωμεν τ' ἀμπελῖν Κύπρ. Σήμερα ἀπογύρ' σα τοὺν χονδράφ' Ζαγόρ. Συνών. ἀναγέρνω **A1β**, ἀναποδογυρίζω **1γ**.* 6) Ἀντιστρέφω Λεξ. Πρω.: *Μὴν ἀπογυρίζῃς τὰ λόγια σου.* 7) Μεταστρέφω τὴν ιδέαν τινός, τοῦ ἀλλάζω γνώμην Λεξ. Δημητρ. 8) Σείω κυκλοτερῶς τὸ κόσκινον, ὥστε νά ἀνέλθουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καθαριζομένου γεννήματος (σίτου κτ.) αἱ ἄχρηστοι οὐσίαι, τὰ σκύβαλα Θήρ. Κάμπ. Κύθν. Κύπρ. Σίκιν. Τήλ.: *Ἀπογύρις' τὸ σιτάριν νὰ τ' ἀλέσωμεν Κύπρ. Ἀπογυρίζω τὸ κριθάρι Κύθν. Ἀπογυρίζομε τὸν ἀρακά Θήρ. Καὶ ἄνευ ἀντικ. Κάμπ. Σκῦρ.: Σοὺ καλὸτ' χη ξέρεις τοὶ ἀπογυρίζεις Σκῦρ. Κάομαι κι ἀποῦρίζω ποὺ τὸ πωρὸν Κάμπ. β) Λιχνίζω, λιχνῶ συμπληρωματικῶς τὸ γέννημα Κίμωλ. 9) Γυρίζω ὅλως διόλου, ἐντελῶς Κεφαλλ. Χίος: *Ἦτανε γυρισμένο τὸ παπούτσι σου καὶ τ' ἀπογύρισε Κεφαλλ. β) Ἀποπερατῶ τὴν ἀροτρίασιν δι' ἰσοπεδώσεως Μακεδ. (Κοζ.) 10) Περιέρχομαι Κεφαλλ. Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά.: *Ἠπογύρισα ὅλη τὴ γειτονιά, μὰ ἐν ἡῶρα οὔτε ἓνα ἀβγό Χίος Ὁ Ἀντώνης θ' ἀπογυρίσῃ ὅλα τὰ σπῖτια Σίφν. || Ἄσμ.***

Καὶ μοναχὸς τὸ γύρισα μέσα τὸ μεσανύχτι, ἀπῆλτις τὸ πογύρισα, ὅφρις μ' ἐπηλοήθη Ρόδ. β) Περιφέρω τι, συνήθως εἰκόνα κατὰ τὴν λιτανεῖαν Σίφν.: *Τὸ πρῶι τήνε πογυρίντζουνε τὴν Παναγιά. Καὶ ἀμτβ. Θήρ. Τώρα ἀπογύρισε (ἐνν. ἢ εἰκόνα). γ) Περι-συνάγω Κάμπ.: Ἄσμ.*

Νὰ ξελαλῶ τὰ ἴδια σου, νὰ ὁσκῶ τὰ μικρά σου, νὰ ποῦρίζω τοὺς ἀρνοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀποκόβω. δ) Περιτειχίζω, ἐπὶ ἀγροῦ ἢ ἀμπελῶνος Σίκιν. Σίφν. ε) Περιφράσσω ἐν τοῖς ἰχθυοτροφεῖοις διὰ καλαμωτῶν τὸ μέρος, ἐνθα εἶναι συνηγμένοι οἱ περισσότεροι ἰχθύες πρὸς ἀπόκλεισιν καὶ ἀλιεῖαν αὐτῶν Στερελλ. (Μεσολόγγ.): *Ἀπογυρίζουνε τὴ γυροβολιά. 11) Μέσ. προσέχω, φροντίζω, φυλάττω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐὼ πάλι ἀποῦρίζομαι τὰ ροῦχα μου. Ἐσὺ δὲν ἀποῦρίζεσαι τὰ παπούτσια σου*

*καθόλου. Καὶ ἀμτβ. Ἀποῦρίζεται νὰ μὴ γουραστῇ. Συνών. ἀναγυρίζω **B1ε**. β) Σέβομαι τινά Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μὰ δὲ δὴν ἐποῦρίστηκα δὰ κ' ἐὼ, μόνον τ' εἶπα τὰ 'χε καὶ τὰ δὲν εἶχε.**

ἀπογύρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀποῦρισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω. Τύπ. ἀπογύρισις καὶ παρὰ Βλάχ.

Τὸ ν' ἀποφεύγῃ τίς τι, προσοχή: *Τὸ καλύτερο δρᾶμα ν' ἢ ἀποῦρισι.*

ἀπογύρισμα τό, Θήρ. Κάμπ. Κίμωλ. Μακεδ. Σκῦρ. Χίος ἀποῦρισμα Κάμπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπιγύρισμα Μακεδ. πογύρισμα Νίσυρ. πογύρισμα Κύπρ. πηγύρισμα Μακεδ. πηγύρ'σμα Ἰμβρ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

1) Ἀπογύρι 1, ὁ ἰδ., Κύπρ.: *Ἐκαμεν πολ-λὴν ποῦ-ρισμαν γιὰ νὰ πάῃ 'ς τῆς ἀγαπητιδῆς του γιὰ νὰ μὲν τὸν δοῦν.*

β) Μεταφ. περιστροφὴ, ἐλιγμός, ἐπὶ λόγου Κύπρ.: *Δάλε νὰ οὔμεν τῷ ἀφῆς' τὰ ποῦρίσματα!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1β. 2) Καμπή, στροφή Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ἐδῶ κοντὰ 'ς τὴν Παναγιά 'ς τὰ ποῦρίσματά της μὴν πέρδικαν ἀγάπησα, χρυσὰ 'τον τὰ φτερά της.

Πβ. ἀπογυρίδα 1β. 3) Τὸ γύρισμα πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος καὶ ραφὴ αὐτοῦ Ἰμβρ.: *Τό 'ρραπα τοῦ πηγύρ'σμα 'ς τὸν χέρ'.* 4) Ἀναστροφή, ἀναποδογύρισμα πράγματός τινος Μακεδ.: *Φρ. Κάμι ἀπογύρισμα!* (ἀνάστρεψε πέτραν πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναποδογύρισμα. 5) Τὸ κατὰ τὰ ὄρια τοῦ ἀροτρωμένου ἀγροῦ μέρος τὸ μὴ δυνάμενον νά καλλιεργηθῇ καὶ καλλιεργούμενον ἐν τέλει διὰ καθέτου αὐλακώσεως Μακεδ.

6) Τὸ διὰ κυκλοτεροῦς κινήσεως τοῦ κοσκίνου καθάρισμα τῶν γεννημάτων, σταφίδος κτ., ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπικαθημένων ἀχρήστων οὐσιῶν, τῶν σκυβάλων Θήρ. Κάμπ. Σκῦρ. κ.ά.: *Ἐκαμα σήμερα ἀποῦρισμα μὲ τοῖς σταφίδες Θήρ. Ἐγὼ δὲ μποροῦ νὰ καταφέρω τ' ἀπογύρισμα Σκῦρ. Συνών. ἀπογυριστός 2. β) Λίκμησις συμπληρωματικὴ δημητριακῶν Κίμωλ. 7) Ἡ μετὰ τὸν ἀροτρισμὸν ἰσοπέδωσις τοῦ καλλιεργηθέντος ἀγροῦ Μακεδ. 8) Περισυναγωγή, συνήθως ἐπὶ ποιμνίου Κάμπ.: *Στὸ ποῦ-ρισμα λάωσα τὸ ποῖ τοῦ δζοῦ. 9) Προσοχή, φροντίς, ἐπιμέλεια περὶ τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τ' ἀποῦρισμάτου, παιδί μου, ναι ποὺ φαίνεται νεῖα. Συνών. ἀπογυρισμός. 10) Καλὴ ἀγωγή, καλοὶ τρόποι Χίος: Ἀπογύρισμα ἔχει τὸ κορίτσι.**

ἀπογυρισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποῦρισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Φροντίς, προσοχή περὶ τι: *Ἐνας ἀποῦρισμός τῶν μαλ-λιῶν, τρεῖς ὥρες χτενίζεται γιὰ νὰ μὴν πάῃ καὶ βγάλῃ τριχαράκι!* Συνών. ἀπογύρισμα 9.

ἀπογυριστὰ ἐπίρρ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπογυριστός.

Μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινιγμῶν, πλαγίως, ἐμμέσως ἐνθ' ἄν.: *Τὰ φέρνω - τὰ λέω ἀπογυριστὰ Κεφαλλ. Συνών. ἀναγυριστικά, ἀπογυριστικά.*

ἀπογυριστής ὁ, ἀμάρτ. ἀπογυρίστρα ἢ, Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Θηλ. γυνὴ διαρκῶς γυρίζουσα ἔξω τῆς οἰκίας εἰς ἐπισκέψεις κτ. Συνών. γυρίστρα (ἰδ. γυριστής).

ἀπογυριστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. πογυριστικά Κύπρ. ποῦριστικά Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Συλλ. Ποιημ. 86.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπογυριστικός.

Ἀπογυριστά, ὁ ἰδ.: Ἐν τοῦ τὰ λαλῶ ποῦριστικά Κύπρ.
|| Ποίημ.

Εἶπαν το πογυριστικά, δὲν τοὺς τὸ μολογήσαν.
ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

ἀπογυριστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ποῦριστός Κύπρ. πογυ-
ριστός ὁ, Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀπογυριστή ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

1) Ὁ μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινιγμῶν γινόμενος, ἐπὶ
λόγων Κύπρ.: Εἶπεν του ἔναν λόον ποῦριστόν τ' ἐπείραξέν τον.

2) Ἀρσεν. οὐς., ἀπογύρισμα 6, ὁ ἰδ. Ρόδ.: Πογυ-
ριστόν κάμνω. 3) Θηλ. οὐς., φέττα, τεμάχιον ψωμιοῦ με
πλήρη τὴν ἐξωτερικὴν σκληρὰν περιφέρειαν Ρόδ.

ἀπογυρίστρα ἡ, Κάρπ. ἀποῦρίστρα Κάρπ. ἀποῦ-
ρίστρα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Τὸ μέρος ὅπου περισυνάγουν τὰ ποίμνια.

ἀπόγυρος ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κύθν.
Λέρ. Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ. ἀποῦρος Θήρ. Κάρπ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Σίφν. ἀπόγυρους Σάμ. ἀπόγιουρος Πελοπν.
(Μάν.) πόγυρος Κύπρ. Σύμ. πόῦρος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος.

1) Πορεία, δρόμος οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, λοξο-
δρομία, ἀπόκλισις Θήρ. Κεφαλλ. Κύπρ. Νίσυρ. Σάμ. Σίφν.
Σῦρ.: Αποφτοῦ εἶναι ἀπόγυρος Σῦρ. Ἀπόγυρος ἐρκεται ἀποκεῖ
Νίσυρ. Μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀργήσετε, γιατί ἔχει ἀπόγυρο
Κεφαλλ. Ἀπαντοῦ ποῦ λές νὰ πάμι εἶναι ἀπόγυρους Σάμ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1. β) Ὁδὸς κυκλοτερὴς Κύθν.
Κύπρ. 2) Τόπος ἀπόκεντρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σ' ἔναν
ἀπόῦρο νὰ στήσετε τὸ τοικάλι νὰ μὴ εἶναι μέσ' ὅς τὴ μέση.
Συνών. ἀπογύρι 2. β) Ὡς ἐπίθ., ἀπόκεντρος Ἄνδρ.
Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι ἀπόγυρο μέρος Ἄνδρ. Εἶναι ἀπόγιουρο
ἐκεῖνο τὸ μέρος Μάν. 3) Περίμετρος, περιφέρεια Θήρ.
Κύπρ. Λέρ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ἔδε χώρα ἡ Ἀνάφη, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει,
δεκοχτὼ πιτρόπους ἔχει | καὶ κἀνένας νοῦ δὲν ἔχει!

Θήρ.
Ἔδε κάσιτρον πόχ' ἡ Λέρος, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει!
Λέρ.

Γιὰ δὲ τόπος, γιὰ δὲ χώρα, | γιὰ δὲ πόγυρον τὸν ἔχει!

Σύμ. Συνών. ἀπογυρίδα 3. 4) Τὸ περιλάκκωμα τῆς
ἀμπέλου Κύπρ. Συνών. ἀπογύρι 6. 5) Ἐπιστροφή
Θράκ.

***ἀπογύρου** ἐπίρρ. πογύρου Κύπρ. ποῦρου Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ γύρου γενικ. τοῦ οὐς.
γῦρος.

Στροφάδην, κυκλοτερῶς, οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν:
Πῆλιν-νε ποῦρου νὰ μὲν πατήσης μέσ' ὅς τὲς λάσπες. || Ἄσμ.

Ἔλα πογύρου τοῦ φραμοῦ τ' ἔλα τοῦ καλαμῶνα,
νὰ πκιάσω τὰ βυζούδικα σου, νὰ παίζω ζυὰ μόνα.

ἀπογυρώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπογυροῦμαι Πόντ. (Κο-
τύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος.

Ἀποστεροῦμαι πάντων τῶν πέριξ μου ὑπαρχόντων.

***ἀπογύψι** τό, ποῦψιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γύψος.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑπολείμματα γύψου.

ἀπογωνάκι τό, Ἦπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπόγωνο, δι' ὁ ἰδ. ἀπόγωνος.

Μικρὸν ὑπήμενον μέρος.

ἀπογώνι τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Μέρος ὑπήμενον ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγκῶνας 7 β,
ἀγκωνὴ 3 γ, ἀπαγκειανέμι, ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγ-
κειος 2, ἀπανεμίδα (ΙΙ), ἀπανεμίδι (ΙΙ) 1, ἀπάνε-
μος 2, ἀπογειούρι 1, ἀπογωνιά, ἀπογώνιασμα 2,
ἀπόγωνος 2.

ἀπογωνιά ἡ, Ἦπ. (Πρέβ.) ἀπουγουνιά Στερελλ.
(Αἰτωλ.) πογουνιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Ἀπογώνι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Θὰ καθίσω ὅς τὴν ἀπογωνιά
Πρέβ. Πιάνον τ' ἄπουγουνιά κι λιάζουμε ἅμα εἶναι ἡλίους
Αἰτωλ.

ἀπογωνιάζω Ἦπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 77
ἀποωνιάζω Κάρπ. ἀπουγουνιάζω Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀρτοτ.) πογουνιάζω Ἦπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπογωνιά.

1) Καταφεύγω εἰς ὑπήμενον μέρος διὰ νὰ προφυλαχθῶ
ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἦταν προσήλιο ποῦ νὰ μὴν
εἶχε προσήλιαστὴ καὶ ἀπόγωνο ποῦ νὰ μὴν εἶχε ἀπογωνιάσει
ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Πῆγα κι ἀπογωνιάσασι οἱ κεῖν' τὸν
τοῖχον, ἀλλῶς θὰ παίρνα κρύου Αἰτωλ. Καὶ μέσ. Εἶναι τούτ' ἡ
μάντρα πὲς κι ἀπουγουνιάζουμε νὰ ψ'χοῦλλα αὐτόθ. || Παροιμ.

Εὔρε τρύπα, τρύπωσε, | γωνιά, ἀποώνιασε

(νὰ ἐπωφελεῖσαι πάσης διδομένης εὐκαιρίας) Κάρπ. Συνών.
ἀγκωνιάζω (Ι) Β1, ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1,
ἀπανεμίζω 2. Καὶ μετβ. θέτω τι εἰς ὑπήμενον μέρος
Ἦπ. (Χουλιαρ.): Πογουνιάζον τὰ πρόβατα. 2) Μεταφ.
εὐρίσκω καταφύγιον, προστασίαν, ὑποστήριξιν Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Ἐχου τοῦ μπάριμπα μ' ὅπ' ἀπουγουνιάζου. Συνών.
ἀγκωνιάζω (Ι) Β1 β, ἀπαγκειάζω 2 β.

ἀπογώνιασμα τό, Ἦπ. ἀπουγώνιασμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) πογώνιασμα Ἦπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

1) Προφύλαξις ἐν ὑπήμενῳ τόπῳ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου,
ψόχους κττ. ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα ἔκαμι τὰ πρόβατα
Χουλιαρ. Ποῦ νὰ βρῶ ἀπουγώνιασμα μὲ τούτ' τοῦ κρύου;
Αἰτωλ. Πβ. ἀγκώνιασμα (Ι) 3. 2) Μέρος ὑπήμε-
νον ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα βεῆκας κ' ἔκατεις Χουλιαρ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογώνι.

ἀπογωνιαστής ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

Δίχηλον ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, εὐχρηστον ἐν τῇ σαγμα-
τοποιίᾳ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκόπτουν τὰς ἐξεχούσας γωνίας
δέρματος.

ἀπόγωνο τό, ἰδ. ἀπόγωνος.

ἀπόγωνος ἐπίθ. Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 85 ΧΧρη-
στοβασ. Διηγ. στάν. 158 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόγουρους
Ἦπ. ἀπόγωνο τό, Ἦπ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ.
Ἐλευθερουδ. ἀπόγουρον Ἦπ. (Χουλιαρ.) Θεσσ. Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Βοστιν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γωνιά.

1) Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπήμενος,
ἐπὶ τόπου Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ.
ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τόπος ἀπόγωνος Ἦπ. Τὰ
παιδιά ἄλλα ἐπιασαν τῷ σπιτιῶν τοῖς ἀπόγωνες γωνίες περὶ-
γυρα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἀλλά [κοπάδια] κατηφοροῦσαν,
ἄλλα ἀνηφοροῦσαν, ἄλλα ἰσοδρομοῦσαν πρὸς τ' ἀπόγωνα
μαντριά ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγ-
κειος 1. 2) Τὸ οὐδ. ὥς οὐς., τόπος ὑπήμενος ἔνθ' ἄν.:
Πῆγα κ' ἐκάθισα ὅς ἕνα ἀπόγωνο Ἦπ. Ἐπιασι τ' ἀπόγουνα

